

“Beni ihbar edene tarla vereceğim”

İhsan Ertem 1904 yılında Kastamonu'nun Küre İlçesinin Çardak Köyü'nde dünyaya gelir. Öğretmenlik yaparken Risale-i Nur'u tanır. Hizmete başlar. Akabinde Nur derslerine katıldığı iddiasıyla tutuklanır. Suçsuzluğu anlaşılınca serbest bırakılır. Sıkıntılı bir dönemden geçilmektedir. Fakat ne pahasına olursa olsun Üstadı görmek ister. Oğullarıyla Kastamonu'ya gider. Aklında bir soru vardır. Üstadın kapısını çalar. Bir talebe açar. “Üstadı ziyaret etmek istiyoruz.” “O da sizi bekliyor. ‘Yanında iki çocukla birisi gelecek, sakın almamazlık etme.’ dedi.” İhsan şaşırır. Kim söylemiş olabilir ki.

Odaya girerler. Yalnızca ibrik ve yatak vardır. Üstad sohbetin sonuna doğru İhsan'dan Kur'ân ister. Bir sayfayı açar. “Sizi buraya getiren sorunun cevabı burada. Buraya bak, oku, anlarsın.” Kur'ân'a iki duâ yazar. İhsan kendine gelir. Aklındaki soruyu hatırlar. Üstad ikinci kerametiyle onları örmeye devam eder. Birer ilmik daha atar. İhsan öğretmenliği bırakıp imam olmak istemektedir. Üstad uygun görmez. “Muallimliğe devam et. Daha hayırlı olacak inşallah.” Emir büyük yerden gelince devam eder.

Güde'ye döner. Kısa süre sonra bazı Nur Talebeleri tutuklanır. Sıranın kendine geleceğini hissederek tedbir alır. Kitapları samanlığa saklar. Fakat kader hükmünü vermiştir. Üstadın rahlesinden geçecektir. Jandarmalar gelir. “Tutuklusun, Denizli'ye gideceksin.” Zorlu bir yolculuktan sonra Denizli'ye varırlar. Akşam olmuş, hava kararmıştır. Dar bir koğuşa konurlar. Birkaç teneke su ve bir mum vardır. Yere palto, ceket serip yatarlar. Üstadla sabah karşılaşırlar. Lağım geçen bir yere koymuşlardır. Çok üzülürler. Asrın en kıymetlisi böyle bir yere mi lâyıktır. Üstad hâllerini hisseder. “Ben iyiyim, endişe etmeyin.”

KALIPLAR BENZESE DE KALPLER BENZEMEZ

Bir gece garip bir rüya görür. Küre'deki bir türbeden karşıdaki türbeye dağdan dağa ip gerilmiştir. Hapis arkadaşları oradadır. Bir ses duyulur. “Bu ipten karşıya geçen kurtulur.” İhsan harekete geçer. İpi tutar. Kendini boşluğa bırakır. Sıkıntı ve heyecanla ilerlerken ipin eğildiğini görür. Elleri kan içinde kalır. İp koptu kopacaktır. Bağırır. Bir el uzanıp karşıya alır. Uyanır. Bakar, herkes ayaktadır. Soluklanır. Ağabeylerin tavsiyesiyle rüyayı Üstada yazar. Cevap gecikmez. “Rüyayı kim görmüşse hazırlansın. İsim-soyad benzerliğinden tahliye olacak.” Bir müddet sonra tabir çıkar. Gardiyanlar gelir:

-Gözün aydın çıkıyorsun. İhsan Üstad'dan ayrılmak istememektedir.

-Ben o kişi değilim” diye tahliyesine itiraz eder.

-Bizi yorma, hazırlan.

-Orda dur gardiyan. Burada emirleri Üstad verir. Beni Üstadla görüşürün, o dediyse çıkarım.

-Tamam.

Üstadın yanına gider. Derin bir dalgaya kapılır. Dalgalar Üstadın kıyısına vurmaktadır.

-Üstadım bu ne iştir, nasıl giderim ben? Üstad dalgakıranı kurmuştur. Deniz tadında dudakları kımıldar:

-Biz her şeyi bilemeyiz. Bizi de aşan sırlar vardır. Buraya kadarmış. Git, çocukların zor durumda. Hanımına söyle, hakkını helâl etsin. Bize de duâ etsin. Sakın onu üzme.

Ne çocukları, ne de eşi umurundadır, akli sadece Üstaddır. Onsuz nasıl yaşayacaktır. O içerde, kendisi dışarda, Allah'tan hak mıdır. Israr eder, yanında kalmak istediğini söyler. Üstad sakinleştirir.

-Üzülme, biz de bir ay sonra geleceğiz.

Çaresiz, razı olur. Helâlleşirler. Sepete Meyve Risalesini koyar. Gardiyanlar her yerini aradıkları halde sepeti unuturlar. Böylece Meyve Risalesi dışarı çıkarılır.

RABBİM, BEDİÜZZAMAN GERÇEKTEN EVLİYA İSE KOCAMI SALİVERSİNLER

Köye döner. Aklını o soru meşgul etmektedir. Üstad niçin hanımından helâllik istemiş olabilir ki?

-Hanım sen ne dedin de, Üstad Hazretleri 'Hakkını helâl etsin' dedi?" İhsan hapse girince eşi çocuklarla yalnız kalmıştır. Çok sıkıntı çekmiş, hastalanmıştır. Rabbine sığınmış, duâlara durmuştur.

-Duâ ederken 'Eğer Bediüzzaman gerçekten evliya ise kocamı salıverirler.' dedim. Sen geldin. Demek ki iyi kulmuş. Ben helâl ettim.

Yirmiyedi gün sonra İhsan'ı karakoldan çağırırlar. "Hocam isim benzerliğinden seni yanlışlıkla tahliye etmişler. Ama beraat haberi de geldi. Diğer arkadaşlarınız da geliyor." Ahh ah ne desem ben sana Üstadım. Her söylediğin doğru çıkıyor; bu kalbi bir daha hizaya çekiyor. Değildir bu bana lâıyk bu bende. /Bana bu lutf ile ihsan nedendir?

Hapiste hayatının en güzel günlerini yaşamıştır. Hapse girmesine sebep olan ihbarcıyı bulmak için ilân verir. "Beni ihbar edene tarla vereceğim." Etrafındakiler şaşırır. "Niye böyle yapıyorsun?" "Allah ondan razı olsun ki, sayesinde öyle bir sultana şahit oldum ki aldığım derslerle dünyaya yeniden gelmiş gibi oldum."

1945 yılında "Şeyh Said-i Kürdî'nin tarikatına katıldığı" gerekçesiyle memurluktan ihraç edilir. 3,5 yıl sonra hakkını geri alır. Yüzlerce Risale yazar. 1959 yılındaki aramada el konulur, iade edilmez.

HASRET KOKAN MEKTUPLAR

Üstad, hapiste beraber kaldığı Sadık, Hilmi ve İhsan'a üç bakar, bir görür. Onlar Denizli'den ahiret azığını alıp memleketlerine dönmüşlerdir. Fakat kalbleri Üstaddır. Hasretlerini mektup ve Risale yazmakla gidermeye çalışırlar. Üstadın hayatından endişe etmektedirler. Yanında olaydık, canımızı canına kataydık, derler. Üstadlarının da canı canlarıyla beraberdir. Kalbinde üçünün de yeri yan yanadır. Hizmetlerini unutmamakta, hasretle anmaktadır. "Hapishanede hakikaten merdane ve fedakârane istirahatime çalışan ve on sene şahsıma hizmet kadar beni minnettar eden Taşköprülü Sadık ve Hilmi ve İhsan ne haldedirler? Ve o civarda, hususan İnebolu'daki kardeşlerimi unutamıyorum; beni merak etmesinler... Hapishanede dokuz ayda dokuz sene kadar hizmet-i Nuriyeyi yaparak Isparta kahramanlarıyla omuz omuza geldiler."

İhsan, Isparta Kahramanlarıyla omuz omuza gelmiştir. Onların yanına gitme vakti gelmiştir. Emaneti ehil ellere teslim etmenin huzuruyla 9 Eylül 1980 tarihinde Cennete göç eder. Çardak Köyü Kabristanı'na emanet edilir.

Mustafa ORAL

mustafaoral74@hotmail.com

Kaynak:

İhsan Atasoy (İnebolu Kahramanları)

Ömer Özcan (Ağabeyler Anlatıyor)